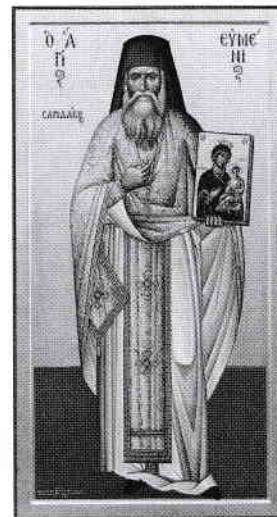

LBRIS

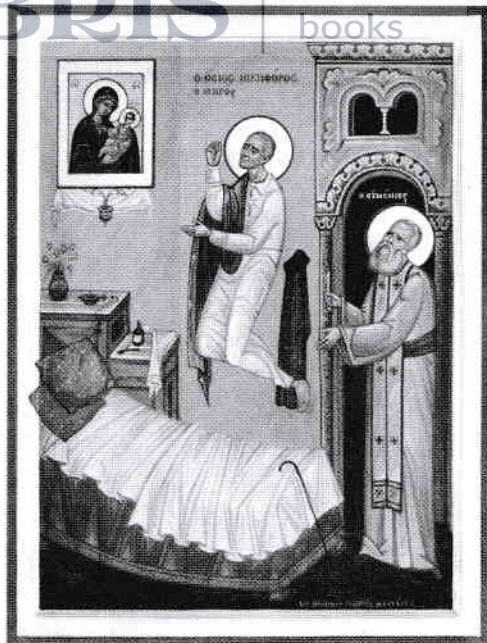
We know
books

**DEMONIZATUL
CARE A AJUNS
SFÂNT**

**VIAȚA ȘI ACATISTUL
SFÂNTULUI EVMENIE,
UCENICUL SFÂNTULUI
NICHIFOR CEL LEPROS**

Editura Pridvor
București, 2022

Viața Sfântului Evmenie Saridakis

Sfântul Evmenie Saridakis s-a născut în satul Ethia din insula Creta, în prima zi a anului 1931. Părinții lui, Gheorghe și Sofia Saridakis, erau oameni credincioși. Ei au avut opt copii, cel mai mic dintre ei fiind Constantin, care mai apoi a ajuns Sfântul Evmenie.

Încă din pruncie, Constantin a arătat că era acoperit de harul lui Dumnezeu. În zilele de miercuri și vineri nu primea să fie alăptat de mama lui, ci dormea toată ziua. Pentru că la doi ani după nașterea lui Constantin tatăl lui a trecut la Domnul, mama lui s-a ostenit mult pentru a-și crește cei opt copii orfani. Constantin a avut o copilărie foarte grea, plină de lipsuri, dar credința în Dumnezeu i-a dat putere să înfrunte greutățile.

De multe ori, în loc să se joace cu copiii de vârsta lui, prefera să meargă la bisericuțele din împrejurimile satului, ca să se roage și să aprindă candelile. În satul său erau două biserici, una închinată Maicii Domnului, iar a doua

Textul despre viața Sfântului Evmenie Saridakis a fost preluat de pe <https://triadikon.ro/viata-sfantului-evmenie-saridakis-ucenicul-sfantului-nichifor-cel-lepros/>, iar acatistul de pe <https://triadikon.ro/acatistul-sfantului-evmenie-saridakis-ucenicul-sfantului-nichifor-cel-lepros/> (n.ed.)

© Pentru ediția de față, Editura Pridvor
ISBN 978-606-93703-6-0

închinată Sfântului Ilie – în care se afla și o icoană făcătoare de minuni a Preasfintei Născătoare de Dumnezeu. Copilul a crescut cu evlavie față de Maica Domnului. Și aceasta i s-a arătat într-o zi, îmbrăcată în negru, când Constantin aprindea candelile în biserica ei, și i-a spus: „Tu vei deveni într-o zi preot.” Odată, când arhiepiscopul Cretei a făcut o slujbă în satul Ethia, copilul a văzut o lumină nepământească, harul arhieriei, acoperindu-l pe ierarh.

Deși, din cauza diferitelor lipsuri de care s-a lovit, Constantin nu a putut să facă mai mult de trei clase primare, având o minte ageră și o memorie foarte bună putea face calcule matematice dificile. Uneori oamenii din sat apeleau la el, pentru a face diferite socoteli.

Cu o zi înainte să împlinească 14 ani, Constantin a avut parte de o cercetare dumnezeiască, căci a văzut o lumină orbitoare care a intrat în sufletul său. Atunci i-a spus surorii sale, Evghenia, care era lângă el, că va deveni călugăr. După trei ani, în care dorința de a îmbrăca haina monahală nu l-a părăsit, tânărul a plecat la Mănăstirea Sfântului

Nichita, în sudul insulei Creta. Acolo împreună cu părintele stareț mai trăiau doi părinți bătrâni și orbi, pe care râvnitorul frate i-a îngrijit cu jertfelnicie.

După alți trei ani, sfântul a fost călugărit și a primit numele Sofronie. Ziua se nevoia făcând diferite ascultări, iar noaptea se ostenea priveghind. Mergând într-o zi aproape de mare, a auzit-o pe Maica Domnului spunându-i: „Copilul meu, să nu-ți fie teamă și eu nu te voi lăsa să te pierzi.” Cu atât de multă evlavie o cinstea pe Preasfânta Născătoare de Dumnezeu, încât altă dată, pe când avea 29 de ani, a simțit cum ea l-a îmbrățișat în chip minunat, umplându-i sufletul de bucurie. Deși părintele Sofronie nu voia să petreacă nicio noapte în afara mănăstirii, totuși odată a fost nevoit să rămână în casa părintească. Atunci Sfânta Mare Muceniță Marina i s-a arătat, ieșind din icoana ei și ținând un diavol de coarne, și i-a spus: „Acesta îți dă gânduri de tot felul, părinte. Să nu-l ascuți și să priveghezi în slujbe. Într-o zi, tu vei învia un mort.”

La vârsta de 23 de ani, părintele Sofronie a fost chemat în armată. Acolo

LEPRIS

a fost un exemplu de nevointă, de virtute și de rugăciune pentru ceilalți soldați și pentru superiorii săi. De aceea, duminicile și în sărbători avea voie să meargă la biserică, pentru a se ruga și pentru a-I cânta Domnului. La începutul anului 1956, când era încă în armată, părintele Sofronie s-a îmbolnăvit foarte grav. Făcea febră mare și vedea mii de diavoli care se apropiau de patul lui, pentru a-l speria. A fost o încercare foarte grea. Doctorii nu reușeau să găsească pricina pentru care sfântul suferea. Într-o zi, i s-a arătat în chip minunat un om care i-a spus că are lepră și i-a spus să meargă în Atena, la Spitalul Sfânta Varvara. După ce a fost internat în mai multe spitale din Atena, când s-a confirmat că avea lepră, el a fost trimis la leprozeria din Atena.

Suferințele părintelui Sofronie erau greu de suportat. El însuși mărturisea că durerile aduse de boala leprei erau mucenicești: „Este ca și cum cineva ți-ar rade spatele cu o perie de sârmă groasă, trăgându-ți pielea cu tot cu carne de pe spate. Această grozăvie aș vrea să nu o trăiască nimeni: să îți tragă ci-

neva bucăți de carne, să îți intre în carne dinți de fier și să zici: «Dă jos tot, ca să terminăm odată!» Cumplită este durerea leprei, adevărată mucenicie!». Dar Dumnezeu l-a întărit cu harul Său și a luat cununa răbdării sale.

După un tratament îndelungat, părintele Sofronie s-a vindecat. Dar nu a vrut să părăsească spitalul, pentru că acolo erau mai mult de cinci sute de bolnavi care aveau nevoie de ajutorul său. Chiar dacă apăruse tratamentul pentru lepră, din cauza bolii unii bolnavi nu mai aveau mâini sau picioare, iar alții deja orbiseră. Erau și unii bolnavi care se vindecașeră trupește, dar rămâneau suferinzi sufletește. Acestor suferinzi părintele Sofronie le-a dedicat o mare parte din viața sa.

Conducerea spitalului de boli infectioase i-a dat părintelui o cameră aproape de biserică. În această chilie el a trăit până la sfârșitul vieții sale. Biserica era închinată Sfinților Doctori fără de arginți, care l-au ajutat de multe ori de-a lungul anilor.

Părintele Sofronie picta icoane. În toate saloanele spitalului pusese icoane

LEPIS
făcute de el. Părintele picta icoane, dar picta și icoana lui Hristos în inima sa, sporind în rugăciune și nevoiță.

Sfântul a primit un mare ajutor în viața duhovnicească atunci când Sfântul Antim din Hios l-a trimis la el pe Sfântul Nichifor cel lepros, cu o scrisoare de recomandare în care scrisese: „Ai grijă de comoara pe care ți-a trimis-o Maica Domnului, pentru că te vei folosi mult de viața lui. Este un monah foarte încercat, și nu doar încercat, ci desăvârșit, și te vei desăvârși și tu, dacă îl vei sluji până la sfârșitul vieții tale.” Sfântul Nichifor era un dascăl al rugăciunii inimii, fiind ucenic al Sfântului Antim Vaghianos din Hios. La rândul lui, Sfântul Antim fusese ucenic al Sfântului Pahomie din Hios, care îi fusese povățuitor duhovnicesc și Sfântului Ierarh Nectarie din Eghina înainte și după intrarea acestuia în viața monahală. Prin Sfântul Pahomie din Hios, Sfântul Antim și ucenicii săi s-au adăpat din duhul Mișcării colivazilor, din care au făcut parte mari sfinți, precum Sfântul Nicodim Aghioritul, Macarie al Corintului sau Atanasie din Paros. Aceștia au răspân-

dit prin cărți de mare preț duhul filocalic, dar și pravilele Sfinților Părinți.

În anul 1957, când după apariția tratamentului leprei leprozeria din insula Hios s-a închis, Sfântul Nichifor a fost trimis de Sfântul Antim la spitalul din Atena. Părintele Sofronie l-a îngrijit cu multă râvnă, dar s-a și hrănit din trăirea sa duhovnicească. Sfântul Nichifor făcea multe minuni, iar după trecerea sa la Domnul, care a avut loc pe 4 ianuarie 1964, numărul acestora a crescut și mai mult. Una dintre minunile care l-au impresionat în mod deosebit pe părintele Sofronie a fost când, intrând într-o seară în chilia Sfântului Nichifor, fără să mai bată la ușă, ca să nu îl deranjeze, l-a văzut strălucind într-o lumină puternică, rugându-se în aer la mai mult de un metru deasupra pământului. În cuvântul pe care l-a rostit la înmormântarea Sfântului Nichifor, părintele Sofronie dădea mărturie că dobândise un fierbinte mijlocitor către Domnul, ocrotitor de cursele celui viclean. La câțiva ani după adormirea Sfântului Nichifor, când a avut loc dezgroparea sfintelor sale moaște, părintele Sofronie